ZORAN DRVENKAR

SOĞUKTAN KORKMAYAN TEK KUŞ

Resimleyen Martin Baltscheit

Türkçesi Mine Kazmaoğlu

günışığı kitaplığı

İlk Öykü 10

SOĞUKTAN KORKMAYAN TEK KUŞ
Yazan: Zoran Drvenkar
Resimleyen: Martin Baltscheit

Türkçe yayın editörü: Müren Beykan
Almanca aslından Türkçeleştiren: Mine Kazmaoğlu
Son okuma: Hande Demirtaş

Özgün adı: *Der einzige Vogel, der die Kälte nicht fürchtet*
Metin © Carlsen Verlag GmbH; Hamburg, 2001
Desenler © Martin Baltscheit

Türkçe yayın hakları: Günışığı Kitaplığı, 2010
Yayın hakları, S. Fischer Yayınevi'nden satın alınmıştır.
Tüm yayın hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak
kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın
hiçbir yolla çoğaltılamaz ve kullanılamaz.

Aralık 2010 (2000 adet)

ISBN 978-9944-717-55-7

www.gunisigikitapligi.com

Grafik tasarım: Huban Korman
Baskı öncesi hazırlık: Neslihan Özceylan
Renk ayrımı: Gezegen Grafik
Baskı: Gezegen Basım
[Seyrantepe Mah. Nato Cad. 19 Kağıthane 34418 İstanbul (0212) 325 71 25]

Günışığı Kitaplığı
bir Mia Organizasyon Restorasyon Yayıncılık Ltd. Şti. kuruluşudur.
Sertifika: 1206-34-12439
Profilo Plaza, Cemal Sahir Sok. 26/28 B3 Mecidiyeköy 34387 İstanbul
Telefon: (0212) 212 99 73
Faks: (0212) 217 91 74
E-posta: info@gunisigikitapligi.com

Bu kitap, Çağdaş Alman Edebiyatı Dizisi ADIMLAR/SCHRITTE projesi çerçevesinde,
S. Fischer Vakfı (Berlin), Ernst Reuter Girişimi ve Pro Helvetia desteğiyle
Sezer Duru (İstanbul) ve Carl Holenstein (Zürih) editörlüğünde yayımlanmıştır.

Zoran Drvenkar

1967'de Hırvatistan'da doğan Zoran Drvenkar (Soran Drivenkar) üç yaşında, ailesiyle Berlin'e taşındı. İlk şiirini 13 yaşında yazdı; 20'lerinin başında edebiyat bursu kazandı. 1999'da *Niemand so stark wie wir* (Kimse Bizim Kadar Güçlü Değil) kitabıyla Oldenburg Çocuk Edebiyatı Ödülü'nü, 2002'de *Soğuktan Korkmayan Tek Kuş* ile Kuzey Ren-Vestfalya Çocuk Edebiyatı Ödülü'nü aldı. 2005'te, takma ad kullanarak (Victor Caspak & Yves Lanois) yazdığı *Die Kurzhosengang* (Kısa Pantolonlular Çetesi), Avrupa'nın en saygın ödüllerinden sayılan Alman Çocuk Edebiyatı Ödülü'nü kazandı. Drvenkar, hem çocuklar, hem gençler, hem de yetişkinler için yazıyor; bazı kitapları filme uyarlandı. *Sorry* (Pardon) adlı gerilim romanı da Türkçe'ye çevrilen yazar (2010), Berlin yakınlarında yaşıyor.

Martin Baltscheit

1965'te Almanya, Düsseldorf'ta doğan Martin Baltscheit (Martin Baltşayt) Folkwang Akademisi'nde iletişim tasarımı okudu. Yenilikçi çizgi romanlardan, resimli kitap yazıp resimlemeye yöneldi. Radyo oyunları ve çizgi filmler gerçekleştirdi. Çok yönlü bir sanatçı olan Baltscheit, *Die Zeichner* (Çizer) adlı ilk romanıyla 2001'de Düsseldorf Yeni Yetenek Ödülü'nü kazandı. Sanatçı, Düsseldorf'ta yaşıyor.

Hayattan korkmayan tek çocuk –Jan için.

teşekkür borçlu olduklarım:

ben durmadan yazar yazar yazarken,
geri planda oturan
micha

öykü değiştikçe,
her şeyi bir kez daha dinleyen
gregor

ona öyküyü anlatırken,
telefonda beni frenlemeyen
corinna

sözcükleri
resme dönüştüren
martin

bu öyküyü
talep etmiş olan
ulrike

ZORAN DRVENKAR

SOĞUKTAN KORKMAYAN TEK KUŞ

Resimleyen Martin Baltscheit

Türkçesi Mine Kazmaoğlu

günışığı kitaplığı

bir

Çok da uzak olmayan bir geçmişte öyle bir kış yaşandı ki, böylesi hiç görülmemişti. Gayet normal bir şekilde başlamış, bahar aylarına doğru sinsice ilerlemiş, yaz boyunca esip kavurduktan sonra sonbaharı kalın bir kar örtüsüyle kaplayıp, inanılmaz uzunlukta bir kışa dönüşmüştü. Öyle ki, insanlar bir zamanlar başka mevsimler de olduğunu unutmuşlardı.

Sabahtan akşama kadar durmaksızın kar yağıyor, ortalığı buz kesiyor, sıcaklıklar bıkıp usanmadan hep eksi dereceleri gösteriyordu. Gündüzleri güneş, çok uzaklardaki bir yirmilik ampul gibi görünürken; geceleri de ay, bir vanilyalı dondurma dilimini andırıyordu.

Koca bir yıl geçti.

İnsanlar soğuğa alıştı. Artık kimse bikini falan satın almıyordu; güneş yağı ve saç bonesi arayan da kalmamıştı. Islıkla neşeli bir ezgi çalmaya kalkışanın kafasına bir şaplak indiriyorlardı. Neşelenmek için bir neden yoktu. Sevinilecek hiçbir şey yoktu.

Artık Bahamalar'da ya da Tahiti'de havanın nasıl olduğunu merak eden kalmamıştı, çünkü dünyanın her yanında hava aynıydı. Artık hiç kimse seyahate çıkmıyor, birilerine posta kartı atmıyor; herkes evinde oturup bir şeyler olmasını bekliyordu.

Gelmiş geçmiş en uzun kıştı bu.

Bu günlerden birinde Riki, sabahın erken bir saatinde yatağında uyandı; canına tak etmişti. Kardan bıkmış, buzdan bıkmış, özellikle de beklemekten bıkmıştı. Kalın kışlık giysiler giymeden yine kırlarda koşmak istiyordu artık. Bir de, denizde sırtüstü yatıp mavi gökyüzüne bakmak istiyordu fena halde.

Riki bir şeyler yapmaya karar verdi.

Sıkı sıkı giyinip, anne babasının odasına gitti. Riki'nin anne ve babası, başlarında kulaklı yün başlıkları, yataklarında uyuyorlardı. Nicedir başka bir şey yaptıkları

yoktu zaten. Günde bir kere kalkıyor, ısıtıcıların hepsi iyi ısıtıyor mu diye kontrol edip, bitkin bir şekilde kendilerini yine yatağa atıyorlardı.

Neredeyse bütün yetişkinler böyle yapıyor, yalnızca çocuklar kapı önlerine çıkmaya devam ediyorlardı. Ama artık bu bile sıkıcı gelmeye başlamıştı. İnsan kendini aptal gibi hissetmeden kaç tane kardan adam yapabilir ki? Riki o güne kadar otuz sekiz tane yapmış ve artık yetti demişti.

Riki, "Anne?" diyerek, buz gibi elini yorganın altına soktu.

Annesi, "Ahhh!" diye bağırarak Riki'nin babasına yapıştı.

Riki, "Baba?" diyerek, babasının ayağını buldu.

Riki'nin babası buz gibi ele, annesinden farklı bir tepki gösterdi. Deli gibi tekmeler atmaya başladı; neredeyse yataktan aşağı düşecekti.

"İmdat!" diye bağırdı.

"Aaa, oğlum!" dedi Riki'nin annesi.

"Sabrım tükendi," dedi Riki yavaşça.

Babası, tekmelemeyi bırakıp, "Saat kaç?" diye sordu.

"Niye giyindin sen?" diye sordu annesi de.

Riki, “Çünkü sabrım tükendi,” diye yineledi ve annesiyle babasının yatak odasından çıktı gitti. Sonradan kimse onlarla vedalaşmadığını iddia etmemeliydi.

iki

Riki, ellerinde ikişer eldiven, tek başına kışı aramak üzere yola çıktı. Onu bulmasının biraz zaman alacağını tahmin ediyordu. Çünkü onu nerede arayacağını bilmiyordu. Bu yüzden, önce bir turizm bürosuna gitti. Kışın anayurdunu bilen birileri varsa, bunlar ancak turizm bürosundaki adamlar olabilirdi. Eskiden Riki'nin annesiyle babası, yazı nerede geçireceklerini bilemediklerinde hep oraya giderlerdi.

Dışarıda buz gibi bir rüzgâr esiyor, kar sanki Riki'yi durdurmak istercesine, yatay olarak üfürüyordu. Riki omuzlarını kaldırıp, buna karşı koydu. Turizm bürosu yolu boyunca neredeyse dört kez devrilecek gibi oldu. Arada sırada, karlara bata çıka yürüyen, kalın giysili siluetler

çarpıyordu gözüne. Bir keresinde de, elinde bir kayışla kaldırımda duran bir adam gördü. Kayışın öteki ucunda herhalde bir köpek vardı, ama onu görmek mümkün değildi. Hayvan, derin karın içinde kaybolmuştu; ancak kayışı çekiştirince, adam öne doğru bir adım attı.

Bütün dükkânlar gibi, turizm bürosu da tamamen karla kaplanmış olduğundan, kolayca seçilemiyordu. Riki içeriye göz atabilmek için vitrin camının bir noktasını temizledi. Yanlışlıkla fırına ya da berbere girmek istemiyordu ne de olsa.

İçeride, büyük bir yazı masası ve duvarlara asılmış palmiyeli, gondollu, Eyfel Kuleli afişler gördü. Doğru yere gelmişti. Riki büyük bir çaba harcayarak, karlarla kaplı giriş kapısını açıp, içeri girdi.

Bir çan çaldı, ama başka bir şey olmadı.

"Merhaba?" diye seslendi Riki.

Kimse gelmedi.

Riki çevresine bakındı. Kapağında neşeli kayakçılar olan bir broşürü karıştırdı, ama kışın nerede bulunduğu hiçbir yerde yazmıyordu. Afişlerin hepsi de yazın ne kadar güzel olduğunu anlatıyordu yalnızca.

Riki, afişlerden birinde kulübelerle dolu bir kumsal

gördü. Mayolu, yanık tenli kadınlar, dökülmüş yapraklar gibi kumların üstüne uzanmış, kokteyl içiyorlardı. Her şeyi kocaman bir güneş aydınlatıyor, afişin tepesinde de kıvrımlı harflerle şunlar yazıyordu:

Tatilinizi, güneşin anayurdunda geçirin.
Dünyanın en sıcak yeri:
Lanzarote!

Riki kafa yordu: Yazın anayurdu Lanzarote Adası ise, kışın anayurdu neresiydi? Dünyanın en soğuk yeri neredeydi?

Bilemedi. Herhalde daha sık radyo dinlemeliydi; orada mutlaka günde iki kez tekrarlıyorlardı bunu.

Yazı masasının arkasında bir dünya haritası asılıydı. Riki haritayı dikkatle inceledi. Kışın kendini rahat hissedebileceği bir sürü yer vardı. Örneğin, Everest Dağı'nda ya da Sibirya'da hava hep soğuktu.

Riki'nin gözü önce kuzey kutbuna, sonra güney kutbuna takıldı. Buraları her zaman soğuk olduğu gibi, her zaman da karlarla kaplıydı. Ancak kutuplar birbirlerinden çok uzaktı. Riki kuzey kutbuna gittiğinde, kış dünyanın öbür ucunda olabilirdi. Bu iş sonsuza kadar sürerdi. Belki

uçağa binecek olursa, iş çabuklaşabilirdi. Ama Riki bu havada hiçbir uçağın kalktığını sanmıyordu. Ya gemiler? Denizler de donmuştu mutlaka; gemi de söz konusu olamazdı. Demiryolları ne durumdaydı acaba?

Riki, birisinin ona yardım etmesi için daha fazla beklememeye karar verdi. Turizm bürosu çalışanları o sırada kahve molasında olabilirlerdi. Riki, tren istasyonuna kadar yürüyüp, trenler hâlâ işliyor mu diye bakmak istiyordu. Hiçbir şey yapmamaktan iyiydi en azından.

Sokağa çıkar çıkmaz, rüzgâr yine uğuldayarak, soğuk elleriyle giysilerinin içine kadar sokuldu. Riki kollarını sıkıca kavuşturup, gözlerini iyice kıstı. Solurken, burnundan içeriye buz sarkaçları giriyormuş gibi hissediyordu. Kar taneleri gözlerini yakıyor, tenine batıyordu. Riki buna uzun süre dayanamazdı; bu havada istasyonu bulması bile şans olurdu.

Birden olduğu yerde kalakaldı. Uçuşan beyazlığın içinde iki ışıklı nokta ona doğru yaklaşıyordu. Riki bekledi. Bu iki nokta, çok geçmeden tipinin içinden ağır çekimle sessizce sıyrılıp, bir taksinin farlarına dönüştü. Taksi, Riki'nin elini uzatsa dokunabileceği kadar yakınından aynı yavaşlıkla geçti.

Riki, taksinin her an tipinin içinde gözden kaybolup gideceğini düşünüyordu ki, stop lambaları kırmızı yandı ve araba durdu. Riki'nin yanından geçtiği yavaşlıkta, bu kez geri geri geldi.

Riki'nin soğuktan dişleri birbirine vuruyordu.

Şoför yanı camı indi ve taksi şoförü, "Söylesene, taksi mi bekliyorsun?" dedi.

"Aslında hayır," dedi Riki titreyerek.

"Peki, ne bekliyorsun öyleyse?"

"Beklemiyorum, istasyona gidiyorum."

"Amma uyanıksın, oğlum!" dedi şoför.

"Niye ki?" diye sordu Riki.

"Hep de yanıtın hazır, hı?"

Taksi şoförü iyi bir espri patlatmış gibi güldü. Riki ne diyeceğini bilemedi. Doğruyu söylemek gerekirse, taksinin içinde oturmak için dünyaları verebilirdi. Artık kışı bulabileceğinden o kadar emin değildi. Onunla ciddi konuşmayı varsın bir başkası yapsındı. Rahat yatağıyla sıcak su torbası, Riki'nin gözünde tütüyordu.

"Ne dersin, seni istasyona götüreyim mi?" diye sordu taksi şoförü. "Bugün işlerin açılacağı yok, iyisi mi senin gibi uyanık bir çocuğu dolaştırayım biraz."

Artık hiç istasyona gitmek istemeyen Riki, "Ama benim param yok," dedi.

"Atla sen," dedi taksi şoförü. "Nasıl olsa o yöne gidiyorum."

O zaman Riki daha fazla itiraz edemedi. Şoför eliyle yan koltuğunu patpatladı ve Riki öne oturdu. Nehirde yüzen kâğıttan bir kayık gibiydi. Nehir nereye akmak isterse, Riki'yi de oraya götürüyordu.

Taksinin içinde huzurlu bir sessizlik vardı. Kar fırtınası yalnızca bir fısıltı gibi duyuluyordu.

Şoför, "İstasyondan birini alacaksın herhalde?" diyerek yola koyuldu.

"Yanlış," dedi Riki.

"Uyanık oğlan," diyerek güldü taksi şoförü.

Riki saatine bakarak sordu: "İlk tren ne zaman kalkıyor acaba?"

"Nereye ilk tren?"

"Bilmiyorum."

Şoför birden ciddi bir ifadeyle Riki'nin gözlerinin içine baktı. Belki de, Riki'nin deli olduğunu sanmıştı.

"Ben deli değilim," dedi Riki.

Ya da Riki'nin şaka yaptığını sanmıştı.

"Şaka da yapmıyorum," diye ekledi Riki hemen.

"Nereye gitmek istediğini bilmiyor musun?" diye sordu taksi şoförü.

"Ben... ben bu dünyanın en soğuk yerine gitmek istiyorum," dedi Riki yavaşça. "Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi taksi şoförü. "Hiç radyo dinlemem; o zaman böyle şeyleri kaçırıyor insan. Ama söylesene bana, senin gibi uyanık bir çocuğun bu dünyanın en soğuk yerinde ne işi olabilir?"

"Kışı bulmak istiyorum. Onunla ciddi bir konuşma yapmak istiyorum. Bu kadar soğuk olduğu için. Bu kadar uzun zamandır."

Taksi şoförü ne diyeceğini bilemedi; aklı karışmış bir halde gözlerini kırpıştırdı, sonra yine yola baktı. Bir ağaca ya da başka bir arabaya çarpmamış olması mucizeydi. Koca bir dakika boyunca sustuktan sonra telsizi açtı ve ilk trenin kaçta kalktığını sordu. Santral, taksi şoförünün hangi treni sorduğunu öğrenmek isteyince, şoför yine güldü ve hangi tren olursa olsun, fark etmeyeceğini söyledi.

"Dört dakika sonra," diye cızırdadı telsiz.

"Ya!" dedi taksi şoförü.

"Buna yetişmemiz olanaksız," dedi Riki.

"Bahse girelim mi?" dedi ve gaza bastı taksi şoförü.

Riki'nin yaşadığı şehir fazla büyük değildi. Eski evler, dükkânlar, bürolar vardı ve havanın güzel olduğu günler neredeyse hiç trafik olmazdı. Böylesi karlı günlerde ise, trafik yalnızca taksilerden ya da kar makinelerinden oluşurdu. Ama kar makineleri karları küremeyi çoktandır bırakmıştı ve taksi şoförlerinin de hemen hepsi yataklarındaydı; taksilerinde oturmayı hayal bile etmiyorlardı. Ancak yine de istisnalar vardı. Akıllarından neler geçirdikleri anlaşılamayan, iyice gözü kara taksi şoförleriydi bunlar. Riki işte böyle birine denk gelmişti.

Taksi şoförü önce kendi halinde gibi gözükse de, sonra birden gaza basmış, arabasını karlı sokaklarda, rallideymişçesine son hızla sürmeye başlamıştı.

İstasyon elle tutulacak kadar yakın olmasına karşın, bu havada dört dakika çok az bir zamandı. Taksi şoförü saatine baktı. Yalnızca üç dakika kalmıştı. Üç dakika sonra tren, bu uyanık oğlanı herhangi bir yere götürmek üzere

istasyona girecekti. Peronda uyanık bir çocuk olmazsa yazık olurdu.

"Yetişeceğiz!" diye bağıran taksi şoförü, sokaktan aşağı hızla ilerledi.

Riki gözlerini kapadı. Taksinin bir eve çarptığını ya da bir ağaca tosladığını görmek istemiyordu. Birden her şeyin nasıl tepetaklak olduğunu görmektense, gözlerini kapalı tutmalıydı.

Taksi şoförü, "Hoop!" diye bağırdı.

Riki, "İmdat!" diye bağırdı. Ve gözlerini açtı.

Evler, sokak lambaları ve ağaçlar; sanki biri onlara çılgın bir atlıkarıncaya bedava biniş bileti vermiş gibi hızla yanlarından geçiyorlardı. Riki tiz bir çığlık sesi duydu. Ancak soluk almak zorunda kaldığında, bu çığlığın kendi ağzından çıktığını fark etti. Bu kadarı ona yetti ve gözlerini yine sıkı sıkı yumdu.

Derken, taksi giderek yavaşladı, yavaşladı ve tam istasyonun önünde sarsılarak durdu. Riki de, taksi şoförü de arabanın arka koltuğundaydılar.

"Buraya nasıl geldik?" diye sordu şoför.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Riki.

Şoför saatine bir göz attı. "Başardık!" diye bağırdı.

Riki taksiden indi, ama o kadar başı dönüyordu ki, sıkıca arabaya tutunmak zorunda kaldı.

"Haydi koş," dedi taksi şoförü. "Bilet alman lazım."

"Doğru," dedi Riki ve koştu.

Hava çok soğuk olduğu için hatlar işlemiyor. Saygılarımla.
Tren Bileticiniz

üç

Şehrin, kırmızı-beyaz bariyeri saatte bir inen, küçük bir tren istasyonu vardı. Bilet gişesi o kadar küçüktü ki, Riki onun içine bir insanın nasıl sığabileceğini hayal bile edemiyordu. Bunu gözleriyle görmek isterdi, ama gişe boştu. Cama bir not yapıştırılmıştı:

Hava çok soğuk olduğu için
trenler işlemiyor.
Saygılarımla,
Tren Biletçiniz

"Hah, çok teşekkür ederim!" dedi Riki düş kırıklığı içinde. Biletçinin bütün istasyonları bildiğini ve sık sık radyo

dinlediğini ummuştu. Ne yapacaktı şimdi Riki? Bileti yoktu ve olsaydı bile, nereye gitmesi gerektiğini bilmiyordu. Ona, dünyanın en soğuk yerini söyleyecek hiç kimse yoktu. Belki de, evde otursa daha iyiydi.

Riki dönüp taksiyi arandı. Tekrar taksiye binip eve gidebilirdi. Yürüyebilirdi de; o kadar uzak değildi evi. Ama Riki, nehirde yüzen kâğıttan bir kayık olduğunu unutmuştu. Nehir kendi yolunda akardı. Bir zil sesi duyuldu ve bariyer aşağı indi. Tren istasyona girdi. Riki'nin kışı bulma zamanı gelmişti.

Riki deli gibi koştu. Bu da iyi oldu. Tren tam on solukluk bir süre boyunca istasyonda durdu; ardından bir düdük sesi duyuldu ve kapı Riki'nin arkasından şırak diye kapandı.

Riki hayatında ilk kez trene biniyordu. 'Kim bilir,' diye düşündü, 'belki de trenlerin istasyonda çok kısa durmaları normal bir şeydir.' Riki bebek arabalı annelerin koşturarak gelip, kendilerini nasıl trene attıklarını gözünün önüne getirmeye çalıştı. Herhalde trenlerin hep acelesi oluyordu. Vagonlar, bir an önce bürolarına ulaşmak isteyen işadamlarıyla dolu olmalıydı.

Riki tren boyunca ilerleyip vagonlara baktı.

Bomboş.

Bir vagondan ötekine geçti.

Bomboş.

Riki trenin ucuna vardığında, son vagona yerleşti. Düşünmesi lazımdı. Sıcak ve beşik gibi sallanan vagonda uykusu geldi. Ama uyuyamadı, düşünmesi lazımdı. Gerçek şuydu ki, kendini herhangi bir yere giden bir trende bulmuştu. Ama nereye gidiyordu?

Riki'nin, ona yardım edip, kışı nerede bulabileceğini söyleyecek birine ihtiyacı vardı. Riki bunu aklından geçirir geçirmez, vagonda biri belirdi.

Adamın üstünde rengeyiği desenli bir Norveç kazağı, ayağında, paçaları çizmelerinin içine sokulmuş kalın yünlü bir pantolon, başında mavi bir kondüktör şapkası vardı. Şapkası olmasa, Riki onun kondüktör olduğunu asla anlayamazdı.

Sürme kapıdan içeri girip, Riki'yi görünce, "Ah!" diye bağırdı.

"Merhaba," dedi Riki.

Kondüktör, "İnanamıyorum," dedi ve gözlerinden yaşlar boşandı.

Riki hayretle çevresine bakındı. Kondüktörün neye

inanamadığını hiç anlamamıştı. Adamın gözlerini yaşartacak kadar acıklı bir şey olmalıydı. Ama Riki'nin yanında yöresinde hiçbir şey yoktu.

Kondüktörün kendisi yüzünden ağladığını anlayınca, "Üzgünüm," dedi.

"Hayır, hayır, bir şey yok," dedi kondüktör gözlerini silerek, "seninle ilgisi yok, yalnızca–"

Devam edemedi. Gözlerinden oluk gibi yaşlar boşanıyordu. Riki, 'Keşke başka bir yerde otursaydım,' diye düşündü.

"İnebilirim," dedi Riki.

"Aman Tanrım!" diye bağırdı kondüktör. "Hayır, sakın ha!"

Bu, Riki için çok utanç verici bir durumdu. Camdan dışarı bakarak, kondüktörün sakinleşmesini bekledi.

Kondüktör, ancak iki kez burnunu temizleyip mendilini cebine soktuktan sonra, Riki'ye niçin ağladığını açıklayabildi:

"Aylardır bu trenin içinde dolaşıp duruyorum, ama kimsecikler binmiyor. Üniformamı kitleyip kaldırdım, bir tek şapkam kaldı. Artık kim olduğumu unuttum nerdeyse. Yolcusuz bir kondüktör, mumsuz bir doğum günü pastasına

benzer. Oysa hep dakikimdir, hiç geç kalmam, tam zamanında kalkarım; ama trenle seyahat eden kalmadı. Çok feci bir durum. Komplo gibi. Lokomotifteki makinist artık tek kelime konuşmuyor benimle. Benim yüzümden olduğunu düşünüyor. Ama bu büyük haksızlık, benimle hiçbir ilgisi yok ki."

Riki kendisinin de buna inanmadığını söyledi.

"İşte, biliyor musun," diye devam etti kondüktör, "seni burada böyle otururken görünce, işte... işte..." Birkaç kere yutkundu ve şöyle dedi: "Her şeyin yine düzeleceğini anladım."

"Düzelecek zaten," dedi Riki, "çünkü ben kısa iki çift laf etmeye gidiyorum."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Ben onunla konuşur konuşmaz, bahar gelecek ve birden ne kadar çok insanın trenle seyahat etmek istediklerine şaşacaksın."

Kondüktörün gözleri parladı.

"Bunu yapacak mısın?"

"Bunun için bu trendeyim," dedi Riki. "Uçaklar kalkmıyor ki."

Kondüktör başını sallayarak, "Gemiler de donup

kalmış," diye doğruladı. "Evet, şimdi anlıyorum ne demek istediğini. Sen akıllı bir çocuksun, çünkü kışa söyleyecek iki çift lafın varsa, tam doğru yerdesin."

Riki şaşkınlık içinde kondüktöre baktı. Kışın nerede bulunduğunu biliyor muydu acaba gerçekten? Nereden biliyordu ki?

"Çok mu radyo dinlersiniz?" diye sordu Riki.

"Gece gündüz," dedi kondüktör.

Riki, "Anlıyorum," diyerek kafasını kaşıdı.

Birden aklına geldi: "Ama benim biletim yok."

"Ne gerek var?" dedi kondüktör. "Sen benim konuğumsun. Benim trenim, senin trenindir. Rahatına bak. Biraz uzun sürecek."

Kondüktör saatine baktı.

"Tam dört saat kırk bir dakika sonra Zarminski'ye gireceğiz. Trenim orada tam on beş saniye durur. O yüzden, çıkarken acele etmelisin."

"Binerken de çok hızlı davrandım," diye belirtti Riki.

"Öyleyse nasıl olduğunu biliyorsun işte."

"Peki, Zarminski nedir?" diye sordu Riki.

Kondüktör gözlerini aça aça, "Zarminski dünyanın en soğuk yeridir," dedi.

dört

Önceleri, karların üstünden yalnızca ağaç tepelerinin gözüktüğü beyaza bulanmış bir manzara geçip duruyordu. Bazen de, rayların iki yanındaki karlar o kadar yükseliyordu ki, Riki'ye tren iki dağ yamacı arasından kayıp gidiyormuş gibi geliyordu. Ama dört saat kırk bir dakika sonra, dünyanın en soğuk yerine yaklaştıklarında hepsi değişti.

Zarminski, tren camından bakınca, bir buz küpünün içi gibi gözüküyordu. Derin dondurucudaki bir insanın göreceği türden bir rüyaydı sanki. Bir Eskimo'yu sevinçten çılgına çevirecek kadar çok buz vardı.

İstasyon da, ağaçlar da, bütün evler de, bütün sokak lambaları da buzlarla kaplanmıştı; Zarminski'nin her yanı buzdan yapılmış gibiydi. Riki, hayatı boyunca bu kadar

çok tonda buz rengi görebileceğini tahmin edemezdi. Sanki elli bardak kola içmişsiniz de, ellisinin de tadı farklıymış gibi bir şeydi bu.

Tren durunca, kondüktör vagonun kapısını açtı ve Riki dışarı atladı.

"Bol şans!" diye bağırdı kondüktör.

Riki gülümsedi; "Yakında tren dolacak!" diye seslenerek el salladı.

Kısa bir tıslama sesi duyuldu ve tren yine hareket edip, gözden kayboldu. Riki dünyanın en soğuk yerinde tek başına kaldı. Yavaşça, "Zarminski," dedi ve bu kadar çok buzdan körelmesin diye, gözlerini iyice kısmak zorunda hissetti.

Evlerin hiçbirinde ışık yoktu. Kondüktör, geçen yaz havanın, düşünmeyi bile engelleyecek kadar soğuk olması nedeniyle herkesin başka yere gittiğini anlatmıştı. Riki bunun ne demek olduğunu anlayabiliyordu. Başı sanki bir ceviz kıracağının içine sıkışmış gibiydi. Başlığı olduğuna şükretti. Gerçekten de inanılmaz derecede soğuktu.

Telefon kulübeleriyle posta kutuları pasta kremasından yapılmış gibiydiler; kaldırımlarla sokaklarsa, parlak aynaları andırıyordu. Evlerin cepheleri öyle buz tutmuştu ki, evlerin

içleri görülebiliyordu. Bir trafik lambasının dibinde, boyası saydamlaşmış, öylece terk edilmiş bir otobüs duruyordu. Riki, acele edip kışı bir an önce bulamazsa, Zarminski'nin ortasında canlı bir buz sarkıtına dönüşecekti.

Ama böyle şaşkın şaşkın dolanıp durmasına gerek olmayacaktı, çünkü kondüktör kışı nerede araması gerektiğini söylemişti Riki'ye: *Dört Mevsim Oteli*'nde.

Riki pantolonunu yukarı çekti, atkısını iyice boynuna doladı ve oteli aramaya koyuldu.

'Umarım, Zarminski çok büyük bir yer değildir!' diye düşündü.

Zarminski büyük değildi, ama Riki yine de oteli bulamadı. Sokaklarda da, adres sorabileceği hiç kimse yoktu gerçekten. Dünyanın en soğuk yeri, aynı zamanda dünyanın en ıssız yeriydi. Riki yavaş yavaş evini özlemeye başladı. Burada kışı bulamadığı takdirde ne yapacağını hiç düşünmemişti. Belki de, kış buradan çekip gitmişti. Belki Zarminski ona çok soğuk gelmiş, şimdi Lanzarote'nin karlarla kaplı kumsalında bol buzlu portakal suyunu yudumluyordu.

Kış burada değilse, Riki'nin yeni bir plana ihtiyacı olacaktı.

Riki başını sallayıp, bu karamsar düşünceleri zihninden attı. Önce oteli bulmalıydı, gerisini sonra düşünecekti.

Riki bir bu sokağa, bir ötekine giriyordu. Elinde bir kent haritası olsa iyiydi. Zarminski'nin girişinde böyle bir harita asılıydı, ancak üstündeki saydam buz tabakası o kadar kalındı ki, Riki ancak birkaç çizgi ve köşeyi seçebilmişti. Dolayısıyla haritasız aramak zorundaydı.

Riki, tam bir alışveriş merkezinin önünden geçiyordu ki, ilginç bir şey fark etti. Canlı renklerde bir konfeti iziydi bu. Zikzaklar çizerek caddeyi geçip, postanenin arkasında kayboluyordu.

Riki konfetileri izledi.

Bir köşeyi döndü.

Bir taneyi daha.

Riki ikinci köşeyi döner dönmez, az kalsın bir cüceyle çarpışacaktı. Önce onu cüce sanmıştı, ama alıcı gözle bakınca, bir cüceyle hiç ilgisi olmadığını gördü.

Kuş, olsa olsa bir metre boyundaydı. Yassı, kırmızı ayakları ve üstüne renkli devekuşu tüyleri saplanmış yeşil bir gömleği vardı. Yüzüne lastikle yamuk bir karga gagası tutturulmuş, kafasına birkaç güvercin tüyü yapıştırılmıştı.

"Sen de kimsin?" diye sordu Riki.

"Ben, Soğuktan Korkmayan Tek Kuş'um," dedi ve hapşırdı kuş.

"Çok yaşa!" dedi Riki.

"Sağ ol!" dedi kuş.

"Ama sen kuş değilsin ki," dedi Riki.

"Yok yaa," dedi kuş, "neyim öyleyse?"

Riki, çok emin olmamakla birlikte, karşısındakinin penguen olduğuna yemin edebilirdi. Ama penguenlerin kuş sayılıp sayılmadıklarından da emin değildi. Yanlış bir şey söylememek için, "Bilmiyorum," demeyi tercih etti.

Kuş, "Gördün mü!" diyerek, sol kanadını boynuna asılı karton kutunun içine soktu. Usta bir hareketle havaya bir demet konfeti savurup, "Hurra!" diye bağırdı.

"Karnaval biteli çok oldu," dedi Riki.

"N'olmuş?" diyerek bir demet konfeti daha savurdu kuş. "Hurra!"

Riki bunu çok aptalca bulduğu gibi, saçlarına konfetiler dolsun da istemiyordu.

"Kışı nerede bulabileceğim hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu ve bir adım geriledi.

"Burada değil," diyerek, düğme gibi gözünü kırptı kuş. "Kuzey kutbunu denedin mi?"

"Hayır," dedi Riki.

"Ya da güney kutbunu?"

"Hayır."

"Ya da Nebraska'yı?"

Riki, "Orayı da denemedim," dedi ve bekledi. Bu komik kuşun, kışın nerede bulunduğunu birazdan ağzından kaçıracağı hissine kapılmıştı.

Ama kuşun herhangi bir şeyi ağzından kaçırmaya niyeti yoktu. Umursamazca arkasını döndü ve bir konfeti yağmuru içinde, "Hurra!" diye bağırdı.

"Bekle bir dakika!" diye seslendi Riki, arkasından.

Ama buna da aldırmadı kuş.

Riki, kuşun sırtında da, altın yaldızlı kâğıttan iki melek kanadı olduğunu gördü.

Riki tekrar, "Dursana biraz!" diye seslendi ve koşup kuşun önüne geçerek yolunu kesti.

"Ne oluyor, genç adam?" diye sordu kuş.

"Kışın nerede olduğunu biliyor musun, bilmiyor musun?"

"Elbette biliyorum. Soğuktan Korkmayan Tek

Kuş'um ben, ne de olsa. Adım nereden geliyor sandın?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Bizzat kışın kendisinden elbette!"

Riki istemediği halde, "Ama senin gagan gerçek değil," diye ağzından kaçırdı. Bunu söylemeden edemezdi, çünkü kuş gerçekten çok gülünç görünüyordu.

"Saçma," dedi kuş.

"Tüylerin de gerçek değil."

Kuş, "Yetti ama artık," diyerek, Riki'nin baldırını tekmelemeye kalkıştı.

Riki geriye sıçradı.

"Benimle uğraşma!" diye bağırdı kuş öfkeyle. "Seni yere yatırır, göbeğinin üstünde polka oynarım."

Riki, kuşun gerçekten çok öfkelendiğini fark etti. Koca poposu arkasında iki yana gidip geliyor; o öyle sallandıkça yere saçılan konfetiler, buzun üstünde bir yığın oluşturuyordu.

Riki samimi olarak, "Özür dilerim," dedi. İz peşindeyken daha kibar olmakta fayda vardı. Bütün kentte in cin top oynuyordu ve belki de, Riki'nin kışı nerede bulabileceğini bilebilecek tek kişi, bu komik kuştu. Dolayısıyla, nezaketin sakıncası yoktu.

Kuş, "Tamam tamam, pekâlâ, özrün kabul edildi," diyerek gagasını düzeltti.

"Teşekkürler," dedi Riki.

"Tamam tamam, teşekkür edecek bir şey yok. Şimdi sana bir önerim var, genç adam. Bir daha saçmaladığını duymayacağım, buna karşılık ben de seni kışa götüreceğim, öyle yapacağız. Ne diyorsun?"

"Beni kışa mı götüreceksin?" diye sordu Riki şaşkınlıkla.

"Duruma bağlı," dedi kuş.

"Hangi duruma?"

"Ödeme miktarına."

"Sana ödeme yapamam," dedi Riki.

"Bu da ne demek?"

"Bu, param yok demek."

"Cebinde metelik olmadan bana iş teklif etmeye nasıl cüret edersin?!" diye bağırdı kuş öfkeyle.

"Ben sana iş teklif etmedim; hem, cebimde de bir metelikten fazla var..."

Riki cebini karıştırdı.

"... iki lira kırk kuruşum var, ama sana zırnık koklatmam."

"Madem öyle," dedi kuş, "kışı kendin bul."

Bunları söyledikten sonra da, küçücük kanatlarını göğsünde kavuşturup, düş kırıklığı içinde burnundan solumaya başladı. Kafasındaki tüylerden biri yerinden kopup, buz tutmuş sokağa doğru süzüldü. Kuş son sözünü söylemişti. Riki iki arada kalmıştı.

"Peki, ya sana," dedi temkinli bir şekilde, "beni kışa götürmen için iki lira kırk kuruş verecek olsam?"

Kuş düşünüyormuş gibi yaptı, ama aslında onun açısından durum gayet netti. İki lira kırk kuruş hiç yoktan iyiydi.

"Pekâlâ iş görür," dedi.

Riki rahatlayarak, "Çok teşekkür ederim," dedi, "şu kışla ciddi bir konuşma yapmamın vakti geldi, yoksa bir buz sarkıtına dönüşeceğim."

"Hepsi bu kadar mı?" dedi kuş hayretle.

"Bu kadar," diye yanıtladı Riki, "başka bir şey istemiyorum."

"Hepsi bu kadarsa, hemen yola koyulalım; soldan gidiyoruz tabii."

Kuş, sokaktan aşağıya badi badi yürümeye başladı; Riki de onun yanı sıra.

"Peki, tam olarak nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Ne saçma bir soru bu?" diye sinirlendi kuş. "Bir daha saçmalamayacaktın hani?"

"Özür dilerim," dedi Riki.

"İyi, olur bazen böyle şeyler," dedi kuş. "Otele gidiyoruz tabii ki, oldu mu?"

Riki'nin gözleri parladı.

"*Dört Mevsim Oteli*'ne mi?" diye sordu.

"Yine saçma bir soru," dedi kuş, "şimdi uçup gideceğim."

Riki'nin içinden, yapamazsın ki, demek geldi, ama ağzından bir şey kaçmasın diye dudaklarını iyice sıktı.

"Hapşu!" diye hapşırdı kuş.

Riki, "Çok yaşa!" demedi. Soğuktan Korkmayan Tek Kuş'un üşütmüş olması tuhaftı. Kuşun yanı sıra sessizce yürümeye devam eden Riki, onun da *Dört Mevsim Oteli*'ni kastetmiş olmasını umdu.

beş

Riki, caddenin sonundaki oteli gördüğünde, durup soluklanmak zorunda kaldı. Uzun bir yol katetmişlerdi. Riki, kuşla birlikte Zarminski'nin bir ucundan ötekine yürüyüp, kent dışına devam eden bir caddeye gelmişti.

"Doğru yolda mıyız?" diye sormuştu.

"Vır vır vır," diye yanıtlamıştı kuş.

Riki, ancak caddeye gelip de, kuş kanadıyla ilerisini gösterince inanmıştı doğru yolda olduklarına.

Caddenin iki yanında buz tutmuş ağaç dizileri, bir tepe üstünde konumlanmış otele doğru çıkıyor; binanın içindeki ışık cephesini de aydınlatıyordu. Riki'nin binanın dört katının sakinlerini tahmin etmesi uzun sürmedi.

Birinci kat, sabah uyanmak gibiydi. Güneş ışınlarının

benek benek vurduğu, meraklı bir yeşili içeren, solgun bir görünümü vardı. Pencerelerin çevresini genç filizler sarmış, oradan buradan fışkıran yeşillikler duvarların neredeyse tamamını kaplamıştı. Burada ilkbahar oturuyordu.

İkinci kat, gökkuşağının bütün renkleriyle parlıyordu. Duvar örgüsünün aralarında çiçekler açmıştı ve böcek vızıltılarının yanı sıra, iyice kulak kabartıldığında, sanki denizin uğultusu duyuluyordu. Burada yaz oturuyordu.

Üçüncü katta ise, sıcak ve melankolik renkler egemendi. Bütün cephe sarı, kahverengi ve kırmızı yapraklarla kaplıydı ve pencerelere yüzlerce mumun ışığı vuruyordu. Burada sonbahar oturuyordu.

Kış manzarasına uyan tek kat, dördüncü kattı. Buzlu yağlıboya renkleriyle yapılmış bir tabloyu andırıyordu. Soğuk beyazlarla mavi gölgeler birbirine karışıyor, camlardan aşağıya uzayan buz sarkıtları sivri parmaklarını alt katlara doğru uzatıyordu. Riki dikkatle bakınca, bunların çoktan zemin kata kadar ulaşmış olduklarını gördü.

Sonbaharın renkli yapraklarının, yazın rengârenk çiçeklerinin ve baharın narin fidanlarının üstünde parlak bir buz tabakası vardı. Giriş kapısının üstünü de kaplayan

bu tabaka nedeniyle çarpma kanatların üstündeki yazı bir buz blokundan oyulmuş gibi duruyordu:

DÖRT MEVSİM OTELİ

Kuş, "İşte geldik," dedi ve şaşkınlık içindeki Riki'yi beklemeksizin otele girdi.

Çarpma kapının, ancak ikinci denemesinde yol verdiği Riki kendini, filmlerden bildiği türden bir otel lobisinde buldu. Sol tarafta bir kabul bankosu, yerde kalın halılar vardı; tavanda büyük avizeler asılıydı. Duvarlar kırmızı kadife kaplıydı; her tarafta bir ıssızlık ve terk edilmişlik egemendi sanki.

"Kış burada mı yani?" diye sordu Riki, kuşa yetişince.

Kuş da, "Başka nerede olacaktı?" diye sordu.

"Ya öteki mevsimler?"

"Onlar uyuyorlar."

"Uyuyorlar mı?" diye sordu Riki hayretle.

"Derin ve deliksiz. Mevsimler böyledir. Yapacak şeyleri olmayınca uyurlar."

"Yaa!"

Kuş, "Şimdi şu taraftan," diyerek asansörü geçip, merdivene yönlendirdi Riki'yi.

"Niye asansöre binmiyoruz?" diye sordu Riki.

Kuş, "Çünkü bozuk," dedi ve badi badi basamakları tırmanmaya başladı.

Riki kuşun doğru söylediğini fark etti. Asansör kapısında bir levha asılıydı. Üstünde kargacık burgacık kocaman harflerle, *Maalesef takılıp kaldı* yazıyordu. Riki, asansörün nerede takılı kaldığını bile görebiliyordu. Işıklı ok, tam üçüncü ve dördüncü katlar arasında duruyordu.

"Haydi, gel artık," diye seslendi kuş.

Riki kuşun peşi sıra merdiveni çıkmaya başladı, ama adımlarını yavaşlatmak zorunda kaldı.

"Sen de amma yavaşsın yani!" dedi.

"Hah hah ha!" dedi kuş.

"Niye yukarı uçmuyorsun?" diye sordu Riki.

"Sen niye yumruğunu ağzına sokup geviş getirmiyorsun?" diye sordu kuş da.

Birinci katı geçtiler.

"Kışı ziyaret ettikten sonra, öteki mevsimlere de uğrayabilir miyim sence?" diye sordu Riki.

"Yetti artık ama," dedi kuş, "sana, onlar uyuyor dedim ya. Sen uyurken biri odana girse ne düşünürsün, hı?"

"Hiçbir şey," diye yanıtladı Riki samimiyetle.

"Gördün mü ya!"

İkinci katı geçtiler.

"Peki, başka ne yaparsın sen?" diye sordu Riki.

"Saçma soruları yanıtlarım," dedi kuş.

"Hepsi o kadar mı?"

"Hepsi o kadar."

Üçüncü katı geçtiler.

Riki tam ağzını açmak üzereyken, "Bir soru daha soracak olursan," dedi kuş, "seni kışla tanıştırmam."

Böylece sessizlik içinde dördüncü kata ulaştılar.

Kuş, kışın daire kapısında durdu ve, "Evet," dedi, "kış burada oturuyor işte. Şimdi ben içeri girip, seni bildireceğim. Saatin var mı? Elbette var. Tam beş dakika sonra bu kapıyı çalarsın. O zaman, kış seninle konuşmak istiyor mu, öğrenirsin. İyi bir gününde olup olmadığına bağlıdır bu. İyi günündeyse, sorun olmaz. Kötü günündeyse, şansın yok demektir; belki gelecek yıl bir daha denersin. Şansın yaver gitmezse, moralini bozma. Elimden geleni yapacağım. Haydi..." Göğsünü Riki'ye doğru uzattı. "... iki buçuk lirayı konfeti kutumun içine koy."

"İki lira kırk kuruşa anlaşmıştık," dedi Riki. "Hem onu, ben kışla konuştuktan sonra alırsın."

Kuş, "Seni uyanık," diyerek dairenin kapısını açtı. Kapı koluna ulaşabilmek için kısa kanadıyla biraz uzanması gerekmişti. Riki ona yardım etmek istedi, ama kuş onu püskürttü.

"Az sonra görüşürüz," dedi ve kapıdan içeri girip kayboldu.

Beş dakika.

Riki saatine baktı. Beş uzun dakika.

Yere oturdu ve gözlerini saniye göstergesine dikti. Bu arada, kışa tam olarak ne demesi gerektiğini düşünmeye başladı. Riki nazik ama kesin bir dille konuşmak istiyordu. Abartıya kaçmadan şikâyet etmeliydi. Kış, her yerin ne kadar soğuk olduğunu ve Riki'nin anne babasının bu nedenle artık yataktan bile çıkmadıklarını duyduğunda, yaptığını bir daha düşünürdü. Belki o zaman–

Riki dehşet içinde, beş dakikanın çoktan geçmiş olduğunu fark etti.

"Tüh!" diyerek bir sıçrayışta ayağa kalktı ve kapıya bir kere, sonra iki kere, sonra da hızlı hızlı üç kere, arka arkaya vurdu.

"Girin!" diye yanıtladı kalın bir ses.

Riki, kapı kolunu çevirmeden önce derin bir soluk aldı.

Soğuktan bu kadar hoşlanan biri için içerisi fazla korunaklıydı. Riki, manzaraya bakan geniş bir pencere önüne konmuş birkaç koltuk ve rahat bir kanepe gördü. Duvarlarda çok sayıda kitap vardı. Bir masanın üstünde, pralinli çikolatalarla dolu bir kâse duruyordu. Kış ortalıkta yoktu.

Pes bir ses, "Buraya gelin!" diye seslenince, Riki yan odaya geçti. Burası kocaman bir kütüphaneydi. Az önce çok sayıda kitap gördüğünü düşünmüşken, şimdi gördüklerini nasıl tanımlayacağını bilemedi. İnanılmaz sayıda kitap vardı; odada kitaptan başka şey yok gibiydi. Döşemeden tavana kadar yükseliyorlardı. Yalnızca iki pencere önü boştu. Üstünde bir masa lambası yanan komodinin yanında ise kış duruyordu.

Kış, Riki'den az uzundu. Üstünde kürk bir palto, boynunda neredeyse bütün yüzünü kapatan mavi bir atkı vardı; yalnızca düğme gibi iki göz görünüyordu. Kış, kulaklı bir şapka takmıştı. Riki, kışın ayaklarını göremedi, çünkü paltosu yere kadar iniyordu.

"Bak bak bak," diye homurdandı kış, "kim gelmiş bakalım?"

"Sen kış değilsin," dedi Riki.

"Bu da ne demek?" dedi kış afallayarak.

"Kılık değiştirmişsin, demek."

"Ne? Bu ne saçmalık böyle!?" diye bağırdı kış.

"Sen, Soğuktan Korkmayan Tek Kuş'sun," dedi Riki.

Soğuktan Korkmayan Tek Kuş, sesini değiştirmeyi unutarak, "Saçma," dedi.

Olup bitenleri son derece yersiz bulan Riki, "Kış nerede?" diye sordu.

"Kış burada elbette," diyerek, daha uzun görünmek için üstüne çıkmış olduğu tabureden aşağıya atladı kuş.

"Bence, senin kışın nerede olduğunu bildiğin falan yok," dedi Riki. "Yalnızca hava atmaya çalıştın."

Kuş, "Pöh, ben asla hava atmam!" dedi ve üstündeki paltoyu çıkarıp attı.

"Üstelik, çok komik görünüyorsun," dedi Riki. Gerçekten de, o kulaklı şapka ve mavi atkıyla çok komik bir görünüşü vardı kuşun.

Kuş, Riki'ye, "Sen kendi haline bak," deyip, şapka ve atkısını kenara fırlattı. "Burada sana iyilik yapmaya çalışıyoruz, sense kalbimi kırıyorsun. Seni sokağın ortasında bırakmalıymışım. Aldığım karşılığa bak. Pöh,

ben nerde, hava atmak nerde! Bu yalnızca bir testti. Kış, her önüne geleni, onunla sohbet etmeyi aklına koyan her çocuğu kabul eder mi sanıyorsun? Sen kışı kim sanıyorsun, hı? Onun korumaları vardır zaten, evden yalnız başına çıkmaz hiç, o ünlü biri."

Riki, "Yapma ya!" dedi ve esnedi.

"Ünlüysen, birisinin karşısına çıkmadan önce böyle testler yaptırırsın."

"Anlıyorum."

Kuş sanki saati okumak ister gibi sağ kanadına baktı.

"Az kaldı," dedi.

"Neye az kaldı?" diye sordu Riki.

"Kış seninle konuşmayı kabul edecek."

Riki yine, "Yapma ya!" dedi ve bir daha esnedi.

"Evet evet, sen esnemeye devam et. Ben şimdi kayboluyorum, çünkü kış her an burada olabilir; sen de artık onunla tek başına anlaşacaksın."

Kuş sözünü bitirdiği gibi, badi badi yürüyerek, arkasından kapıyı çarpıp daireyi terk etti. Riki yalnız kalmıştı.

Odanın içine doğru alçak sesle, "Merhaba?" diye seslendi, ama yanıt alamadı.

Riki biraz daha beklemeye karar verdi. Kuşun hikâyesinin yalnızca tek kelimesi bile doğruysa, şimdi eve dönmek aptalca olurdu. Riki, büyük odadaki kanepeye oturup, manzaraya bakan pencereden dışarısını seyretmeye başladı.

Aşağıda Zarminski'ye doğru giden caddeyi görebiliyordu. Daha geride ise, dünyanın en soğuk yeri uzanıyordu. Buz tutmuş evler, dar sokaklar ve hatta istasyon bile görünüyordu. Riki en azından orayı, kuşun yardımı olmaksızın bulabilecekti. Tam aklından, birinci kata inip ilkbaharı uyandırmak geçerken, birden telefon çaldı. Riki o kadar ürktü ki, ilk anda sesin nereden geldiğini anlayamadı. Ancak altıncı çalıştan sonra telefonu buldu ve almacı kaldırdı.

"Alo?" dedi Riki.

"Dayiremde beğni bekleyen genç ağdamla mı konuşuyorum?" diye sordu fısıltılı bir ses.

Riki yutkundu.

"Evet," dedi yavaşça.

"Beğn kışım," diye devam etti ses. *"Mütevazı evimde beğni ziyağret etmek zahmetinde bulunan genç ağdam beğni çok etkiledi."*

"Ne?" dedi Riki.

"Ama mağlesef mağlesef," dedi kış, *"fotoğraf randevuğları, film çeğkimleri gibi şeğler yüzünden hağzır bulunamayacağım. Genç ağdam beğnim sorunumu anlıyor mu?"*

"Evet," dedi Riki.

"Çok güğzel," dedi kış.

Riki, "Yine de beni dinleyebilir misiniz?" diye sordu. Kışın bu kadar komik bir aksanla konuşmasını tuhaf buluyor, ama belki yurtdışından ya da İsviçre'deki bir kayak merkezinden geliyordur, diyordu. Her şey mümkündü. Nasıl konuşursa konuşsun, Riki sonunda kışa derdini anlatacak olmaktan hoşnuttu.

"Koğnuşun, genç ağdam, dinliyorum, dinliyorum."

"Ben... ben kısaca size bizim oranın korkunç soğuk olduğunu anlatmak istiyordum yalnızca. Hem, sırf bizim oranın değil, her yerin böyle olduğunu, anlıyor musunuz? Yavaş yavaş artık bahar gelse de–"

"Hapşu!" diye böldü kış.

"Çok yaşayın!" dedi Riki.

"Koğnuş, genç ağdam, koğnuş."

Aslında Riki konuşmaya devam etmek istiyordu, ama birden içinde tuhaf bir his oluştu. Hapşırık sesinin yan odalardan birinden geldiğine yemin edebilirdi.

Riki, "Yani," diyerek, telefonla birlikte sessizce odanın kapalı kapısına doğru yaklaştı, "artık üşümekten bıktık. Size öncelikle bunu söylemek istiyordum. Bir de, şimdiye kadar otuz sekiz tane kardan adam yaptığımı ve artık bundan sıkıldığımı da bilmelisiniz."

"Oğtuz sekiz kardan ağdam, vay vay vay!"

"Vay vay vay ya!" diyerek yavaşça kapıyı açtı Riki.

"Beğn ilkbaharla koğnuşup, bir an önce size geğri döneceğim, genç ağdam, tamam mı?"

Soğuktan Korkmayan Tek Kuş, buz küpleriyle dolu bir küvetin içinde yatıyordu. Küvetin kenarına kokteyl bardağını koymuş, kulağına altın bir telefon alıcı dayamıştı.

"Acaba beni hemen geri arayabilir misiniz?" dedi Riki.

Penguen, *"Ah, hayır,"* dedi ve yine hapşırmak zorunda kaldı.

"Çok yaşa!" dedi Riki yüksek sesle.

Kuş başını kaldırdı.

"Tüh!" dedi.

"Tüh ya!" dedi Riki.

"Her şeği ağçıklayabilirim," dedi kuş.

"Ama aksansız," dedi Riki.

Kuş, *"Peki, tamam,"* dedi ve telefonu kapattı.

altı

Kuş kurulanırken, Riki kanepede bekledi. Çok kızmıştı. Kendini, burnundan oraya buraya çekile çekile, artık burnunun nerede olduğunu bilemeyen birine benzetiyordu. Kuş sonunda banyodan çıktığında, Riki'nin içinden, 'Şunun bir baldırı olsaydı da, tekmeleseydim,' diye geçti.

Kuşun ilk söylediği şey, "Ben yalnızca yardım etmek istiyordum," oldu.

Kafasına yine birkaç tüy takmış, sırtına altın kanatları geçirmiş, boynuna da konfeti kutusunu asmıştı.

"Ama pek yardımcı olamadın," dedi Riki.

Kuş, "Eh işte," dedi ve kanepeye, Riki'nin yanına oturdu.

"Niye söylemedin kışın yerini bilmediğini?"

Kuş üzüntüyle yere baktı.

"Yardım etmek istediğim için. O kadar yanlış bir şey mi bu? Sana iyilik yaptığımı sanıyordum."

"Kış rolü oynayarak mı?" diye sordu Riki öfkeyle.

"Hiç yoktan iyidir," dedi kuş.

Ardından her ikisi de bir süre sessizce pencereden dışarı baktılar.

"Üzgün müsün?" diye sordu kuş.

"Biraz."

"Öteki mevsimleri görmek istiyor musun?"

"Uyuyorlar sanıyordum?"

"Derin ve deliksiz, ama üzüntünü biraz olsun giderecekse, çabucak göz atabiliriz."

Kuş kanepeden aşağı atladı.

"Çabuk gel," dedi ve daireden badi badi çıkıverdi.

Sonbahar, ta kulaklarına kadar kuru yapraklarla örtülü olarak sayısız yastık üstünde yatan şişman bir kadındı. Alçak sesle horluyor ve uykusunda kendisini çok iyi hissediyormuş gibi görünüyordu.

Yaz, saçları yatağın ortasına kadar uzanan bir adamdı. Yanık teninin üstüne boyanmış gibi gözüken çok sayıda

çili vardı. Lavanta çiçeklerinden yapılmış zarif bir örtüyle örtünmüştü.

Riki en çok ilkbahardan etkilendi. İlkbaharın kadın olduğunu önceden nasıl tahmin ettiğini bilmiyordu. Ama içine doğmuştu işte. Riki burada da hiç sesini çıkarmadığı gibi, soluk almaktan bile çekindi. Oysa kuş ona, gürültü yapmaktan korkmamasını, çünkü ilkbaharı bir tek kışın uyandırabileceğini söylemişti.

İlkbaharın yatağının yanına geldiklerinde, "Kış onu öper," dedi kuş.

"Onu öper mi?"

"Bir kere. O zaman o uyanır ve ilkbahar gelir."

Riki, ilkbaharı kendisi öpse ne olurdu diye düşündü. Herhalde hiçbir şey.

Uyuyan ilkbaharın üstündeki örtü, açmak üzere olan yeşil tomurcuklardan oluşuyordu. İlkbahar uzun siyah saçlı, kalkık burunluydu. Riki anında ona âşık oldu.

"Tamam," dedi ve kuşla ikisi, ilkbaharın dairesine nasıl sessizce girdilerse, yine öyle sessizce çıktılar. Otelin holüne inmeden önce, kısa bir süre koridorda beklediler.

"O zaman ben yine yola düşeceğim," dedi Riki üzgün bir sesle.

"İyi şanslar. Buraya gelmen iyi oldu," diye bağırdı kuş.

"Kış ortaya çıkacak olursa," dedi Riki, "ona geldiğimi söyle."

"Elbette, söylerim."

"Peki, sen ne yapacaksın şimdi?"

"Bu soğuk hava böyle güzel sürdükçe," dedi kuş, "sokaklarda dolaşıp, konfetilerimi dağıtacağım. Burada pek olay olduğu yok, malum."

Riki, "Orası açık," diyerek, ayrılmadan önce *Dört Mevsim Oteli*'ne son bir kez göz attı. Kim bilir, belki bir daha buraya hiç gelemezdi. Riki, çevresine bakınırken, girişin sağ tarafında fotoğraf dolu bir duvar gördü. Oraya doğru gitti.

"Bunlar nedir?" diye sordu.

"Ah, bunlar otelin konuklarıyla personeli," dedi kuş. "Otelin sahibi bunları böyle sergilemenin hoş olacağını düşündü."

Kışı, fotoğrafında da olsa, tek bir kez olsun görmek isteyen Riki, "Kış da var mı burada?" diye sordu.

Kuş, "Elbette," dedi ve havaya yine bir avuç konfeti fırlattı. "Hurra!"

Riki daha yakından bakınca, fotoğrafların birinde, dairesindeki kanepeye oturmuş, dumanı tüten çay

fincanını havaya kaldırarak selam veren kışı buldu. Kış böyle görünüyordu demek ki. İnce bir bıyığı ve Eskimolar gibi çekik gözleri vardı. Saçları yeni yağmış kar gibi bembeyazdı.

Riki öteki fotoğraflarda sonbahar, yaz ve ilkbaharı da buldu. Hepsinin fotoğrafları dairelerinde çekilmişti. Sonra tencere ve tavalarını sallayarak selam veren aşçılarla aşçı yamaklarının resimleri vardı. Otel çalışanları ve bavul taşıyıcılarının yanı sıra süpürge ve kovalarıyla temizlikçi kadınları da görmek mümkündü. Ve en solda da, mavi üniformasıyla asansörün içinde duran, ufak birinin fotoğrafı asılıydı.

Asansörcünün başında küçük bir kasket; ayağında, iki yanı şeritli, yerleri süpüren bir pantolon vardı. Ayakları görünmüyordu. Ufaklık, son derece dikkat çekici burnunun üstüne çarpık duran, siyah çerçeveli bir gözlük takmıştı. Gerçi Riki asansörcünün ellerini göremiyordu, ama onların el değil, kanat olduğundan kesinlikle emindi.

"Bu sensin ya," dedi hayretle.

Kuş, "Nerede?" diye sorup, paytak paytak yaklaştı.

"Buradaki fotoğrafta."

"Yok yav, bu ben değilim."

"Baksana," dedi Riki, "kesinlikle sensin bu."

Kuş, "Belki bir akrabamdır," dedi ve sanki daha iyi incelemek istermişçesine bir gözünü kıstı.

"Saçma," dedi Riki.

"Eh evet," dedi kuş.

"Yani sen burada çalışıyorsun, öyle mi?"

"Eh evet," dedi kuş, ıkına sıkına.

"Ne zamandan beri kuşları işe alıyorlar?" diye sordu Riki. Bir kuşun asansörcülük yaptığını hiç duymamıştı.

"Almıyorlar zaten," dedi kuş, "onun için kılık değiştirdim ya."

Riki böyle bir şeyi de duymamıştı hiç. İlle de asansörcü olmak isteyen bir kuş!

"İlle de asansörcülük yapmak mı istiyordun?" diye sordu.

"Tabii ki hayır. Hiç kimse asansörcü olma hayali kurmaz. Sen beni ne sanıyorsun?"

"Eh, Soğuktan Korkmayan Tek Kuş," dedi Riki.

"Peki, ondan önce neydim sence?"

"Asansörcü mü?"

"Saçmalama," dedi kuş. "Ben bir penguendim."

"Yaa!" diye şaşırmış gibi yaptı Riki.

"Şaştın, değil mi? Kırk yıl düşünsen aklına gelmezdi. Çok iyi kılık değiştirmişim, değil mi? Ama bunun keyifli bir şey olduğunu sanma."

"Değil mi?" dedi Riki.

"Kesinlikle değil," diye yanıtladı kuş. "Bir penguen için en vahim olan nedir sanıyorsun?"

Riki yanlış bir şey söylememek için, "Açlık mı?" dedi.

"Saçma."

"Susuzluk?"

"Yetti ama."

"Bilmiyorum," dedi Riki samimiyetle.

"Uçamamak," dedi kuş ve küçük kanatlarını açtı. "Yoksa, bunu da mı bilmiyordun?"

"Biliyordum tabii," diye kıvırttı Riki. O, penguenler belki birazcık uçabilir sanıyordu. Birkaç metre falan.

"Ve bütün penguenler uçabilmeyi hayal ederler," diye devam etti kuş. "Böyleyiz biz işte. Ama hepsi benim kadar zeki değildir. İşte, ben güney kutbunu terk edip, buraya gelmeye karar verdim. Çünkü burası, gerçek bir kuş olup doğru dürüst kanatlar edinilecek en uygun yer. Burası kuş cenneti.

"İlkbaharda Zarminski dünyanın en güzel yeri olur;

yazın buradan daha sıcak bir yer yoktur; sonbaharda yüzlerce kilometre öteden yaprakların renkleri görülür, kestane ağaçlarının kokusu duyulur; kışın buradan daha soğuk bir yer olmaz. Burada mevsimlere derdimi anlatıp, onların kuşu olabilir miyim diye sormak istedim. Buraya onun için geldim."

Kuş sustu.

"Sonra?" diye sordu Riki.

"Sonra ne?"

"Sonra ne oldu?"

Kuş iç geçirip, "Geldiğimde ilkbahardı ve beni otele sokmadılar," dedi. "Penguen olduğum için. Hiç kimse ilkbaharın ortasında otel lobisinde bir penguen görmek istemez. Ben de kılık değiştirip, asansörcü olarak işe girdim. Böylece mevsimlerle tanıştım.

"İlkbahar, yazı öpüp uyandırmak için üst kata çıkarken, asansörde küçük bir sohbet ettik. İlkbahara, beni kuşu olarak işe almayı düşünür mü diye sordum. İlkbahar gülüp, kuş olmak için çok şişman olduğumu söyledi. Yaz da aynısını tekrarladı. Çok şişkoymuşum. Bitti gitti."

"Peki ya sonbahar?" diye sordu Riki.

"O kendisi şişman ya, gülmekten konuşamadı. O

zaman pes edip, güney kutbuna geri dönmeye niyetlendim. Kış niye farklı düşünsün diyordum, ama yine de bekledim. Kimse denemedim sanmasın diye.

"Sonra kış, ilkbahara inmek için asansöre biner binmez, bir saniye bile duraksamadan, beni kuşu olarak işe alır mı diye sordum. Kış beni baştan aşağı süzüp, 'Maalesef kar baykuşu var zaten,' dedi. 'Ah, öyle mi!' dedim ben de. 'Ama,' dedi kış, 'bir istisna yapıp, seni ikinci kuşum olarak işe alabilirim, ne dersin?' Neredeyse perende atacaktım; o kadar sevindim yani. Ancak, 'Yalnız bir dakika,' dedi kış, 'sana penguen dememiz olanaksız, çünkü bir sürü penguen var. Ad vermeden de olmaz.' Önce aklımıza hiçbir ad gelmedi.

"Sonra kışın aklına bir fikir geldi. 'Bayağı şişman olduğuna ve garanti hiç üşümediğine göre, bundan böyle *Soğuktan Korkmayan Tek Kuş* olacaksın. Ee, ne diyorsun?' dedi. Ben buna bayıldım. Kış, 'Şimdi tek bir eksiğin kaldı,' diyerek asansörden çıktı. Dairesine gitti ve iki altın melek kanadıyla geri geldi. Noel'den kalmışlar, onları takabilirmişim. Kanatları sırtıma taktı ve o andan itibaren onun ikinci kuşu ve aynı zamanda da, dünyanın en mutlu kuşu oldum."

"Bu harika doğrusu," dedi Riki.

"Evet," dedi kuş, "bu gerçekten harikaydı. Kış da, ben de o kadar mutlu olmuştuk ki, kahkahalarımızı tutamadık. Sonra kış, 'Şimdi artık beni aşağıya, ilkbahara indir lütfen,' dedi. Asansörün kapılarını kapattım; tam kabin harekete geçtiği sırada, kışın aklına bir şey geldi–"

Kuş birden sustu ve gözlerini kırmızı ayaklarına dikti.

"Ne geldi kışın aklına?" diye sordu Riki.

"Hiç," dedi kuş.

Riki bekledi; kuş ağır ağır anlatmayı sürdürdü:

"Kış... kışın... kışın aklına, ilkbaharı hemen uyandırmasının yazık olacağı geldi. Keşke daha önce tanışmış olsaymışız, çünkü birazdan her şey bitecekmiş. Bunu duyunca üzüntüden kahroldum. Bu, yalnızca birkaç dakika için Soğuktan Korkmayan Tek Kuş olacağım anlamına geliyordu. Bir daha ancak gelecek yıl, havalar yine soğuduğunda. Eh işte, bunun üzerine ben de–"

Kuş yine sustu ve asansöre doğru bir bakış attı.

Riki o zaman her şeyi anladı.

"Kış hiç ilkbaharın yanına ulaşmadı, değil mi?" dedi.

"Doğru," dedi kuş.

"Asansör de hâlâ üçüncü ve dördüncü katlar arasında

sıkışıp kalmış durumda, öyle değil mi?"

"O da doğru," dedi kuş.

"Ne yaptın sen?" dedi Riki, suçlayarak.

Kuş, gözlerini Riki'den kaçırdı; "Bir düğmeye bastım," diye fısıldadı.

Kuş bunu hiç çaktırmadan yapmıştı. Asansör harekete geçtiğinde, kış şöyle bir sakalını sıvazlamıştı ki, kuş arkasına yaslanmış ve başının gerisiyle dur düğmesine basmıştı. Kabin önce bir sarsılmış, sonra üçüncü ve dördüncü katlar arasında duruvermişti.

"Hoppala!" demişti kuş.

"Sıkışıp kaldık," demişti kış.

"Sorun değil," demişti kuş, "yardım çağırırım."

"Peki, nasıl olacak bu?"

Kuş, tepedeki acil durum çıkışını işaret etmişti. Kış, kabinin tavanındaki kapağa ulaşabilmesi için kuşu omuzlarına almıştı. Kuş da böylece kabinden dışarı tırmanmış, kapağı yine yerine kapatarak, kışı orada yalnız bırakmıştı.

"Kış o zamandan beri asansörde mi duruyor?" diye meraklandı Riki.

"Merak etme," dedi kuş, "kapağın arasından son baktığımda mışıl mışıl uyuyordu."

"Uyuyor muydu?"

"Ayılar gibi, kış uykusu."

"Ama..."

"Kimsenin dikkatini çekmedi. Herkese kışın gezmeye çıktığını, ne zaman döneceğini de söylemediğini anlattım. Mevsimlerin bazen dengesizlikleri olur. Kışın niçin olmasın?"

"Ve bütün bunlar..."

"... evet, hep onun kuşu olarak kalayım diye!" dedi Soğuktan Korkmayan Tek Kuş.

"Ama bu olamaz," dedi Riki.

"Elbette olur," diyerek havaya konfeti fırlattı kuş. "Hurra!" diye bağırdı yavaşça.

"Hayır, bu olamaz," dedi Riki.

Konfetiler sessizce aşağıya inerken, kuşun başı önüne düştü. Konuşmaya başladığında, sözcükler ağzından fısıltıyla çıkıyordu artık:

"Böyle diyeceğini biliyordum. Bir gün sona ereceğini biliyordum. Kesinlikle biliyordum."

Sonra Riki'ye baktı.

"Kuşkusuz onu serbest bırakacaksın şimdi, sana yardımcı olmasam bile, öyle değil mi?"

"Öyle," dedi Riki.

"Ve hiçbir şekilde bundan vazgeçmezsin?"

"Hiçbir şekilde."

Kuş, "O zaman ben de sana yardım edeyim en iyisi," dedi ve öyle de yaptı.

4
3
2
1

yedi

Otel lobisinde, asansör kapısının yanında, ancak ufacık bir anahtarın girebileceği ufacık bir kilit vardı.

"Anahtar olmadan," dedi kuş, "hiçbir şey olmaz."

"Belki kapıyı kırabiliriz," diye önerdi Riki.

"Saçma."

"Ya da kışı delikten yukarı çekeriz."

"Çok dar."

"Ee, ne yapacağız öyleyse?"

Kuş, "Tabii ki anahtarı kullanacağız," dedi ve göğsünü Riki'ye doğru uzattı. "Karton kutumun içine baksana, konfetilerin arasında bir yerde olması lazım."

Riki elini daldırdı ve kutunun dibinde anahtarı buldu.

"Yalnızca asansörcüyle otel sahibinde var birer anahtar," dedi kuş.

"Peki, otel sahibi niye kullanmadı anahtarını?"

"Havalar bu kadar soğuyunca, çekti gitti. Öyle acele gitti ki, bavulunu bile zar zor topladı. Harika, değil mi?"

Riki, "Eh, yani," diyerek anahtarı deliğe soktu.

Aynı anda da, asansör boşluğundan bir gıcırtı ve gümbürtü sesi geldi. Riki'yle kuş yukarıya baktılar. Işıklı gösterge üçüncü kattan ikinciye, ikinciden birinciye, oradan da zemin katına doğru ilerledi.

"Şimdi geliyor," dedi kuş sıkıntıyla.

Bir *tlink* sesi duyuldu ve kapı açıldı.

Kış, kabinin dibinde kedi gibi kıvrılmış yatıyordu. Horlamadan, sakin sakin uyuyordu.

"Sen uyandır," dedi kuş.

"Hayır, sen uyandıracaksın," dedi Riki. "Onun başına bu işleri açan sensin."

Kuş içini çekti, öne bir adım atıp, asansörün içine doğru avaz avaz bağırdı:

"HEY KIŞ, HEY! UYAN!"

Kış önce gözlerini kırpıştırdı, sonra da doğrulup oturdu ve gerindi.

"Tamir oldu mu?" diye sordu.

"Ne?" dedi kuş.

"Asansör," dedi kış ve esnedi, "çalışıyor mu yine?"

Kuş, "Tabii canım," diyerek başıyla onayladı.

Kış, kuşun omuzunu patpatlayarak, "İyi ki seni ikinci kuşum yapmışım," dedi. "Keşke sana gerçek kanatlar takabilseydim."

"Böyle de iyi," dedi kuş tokgözlülükle.

Kış, Riki'ye bakıp gülümseyerek, "Peki, sen kimsin?" diye sordu.

"Riki," dedi Riki.

Kış, "Memnun oldum," dedi ve Riki'nin elini sıktı.

Sonra da çevresine bakınarak, "Ama biz yanlış kattayız," diye belirtti.

Bunun üzerine Riki, kış ve Soğuktan Korkmayan Tek Kuş; bir kat yukarıya, ilkbaharın yanına çıkmak üzere, yeniden asansöre bindiler. Hiçbiri konuşmuyordu. Riki, kuşun bakışlarından çenesini tutmasını istediğini anlayabiliyordu. Kışın keyfi yerindeydi ve yalnızca küçük bir şekerleme yaptığını sanıyordu. Ona, aradan koca bir yıl geçtiğini söylemek akıllıca olmayacaktı besbelli.

Kış, "Haydi bakalım," dedi ve birinci katta asansörden indi.

İlkbaharın dairesinde her şey aynıydı. Yataktaki güzel kadın, yine yataktaki o aynı güzel kadındı ve Riki de yine ona âşıktı.

Kış, pencerenin önüne geçip, uzun uzun manzaraya baktı.

"Bütün bunların geçip gitmesine göz yummak zoruma gidiyor," deyip, iç geçirdi.

Kuş da iç geçirerek, "Benim de," dedi.

"Üzgün müsün?" diye sordu kış.

"Hep Soğuktan Korkmayan Tek Kuş olarak kalmak isterdim," diye itiraf etti kuş.

"Ama olabilirsin zaten."

"İlkbaharda değil," dedi kuş, "yazın da olamam, hele sonbaharda hiç mümkün değil."

Kış güldü.

"Ama bu çok saçma."

"Değil."

"Tabii ki öyle," diye karşı çıktı kış, "çünkü sen artık her zaman için Soğuktan Korkmayan Tek Kuş'sun. Bu,

senin içine kazınmış durumda. Kış baykuşundan sonra benim ikinci kuşumsun. Düşünsene, bu öyle bir günden ötekine değişecek bir şey değil."

Kuş kısa bir süre düşündü.

"Her zaman mı?" diye sordu yavaşça.

"Nerede olursan ol, hava ne kadar sıcak olursa olsun, sen Soğuktan Korkmayan Tek Kuş'sun."

"Güney kutbunda da mı?"

"Özellikle orada."

Kuş kafasını salladı.

"Arkadaşlarım buna çok şaşacaklar," dedi. Riki ilk kez onun gagası çevresinde bir gülümseme fark eder gibi olmuştu.

Kış, "Artık zamanı geldi," diyerek, ilkbaharın yatağına yaklaştı. Uyumakta olan kadının üstüne eğildi ve dudağından hafifçe öptü.

Hiçbir şey olmadı.

Kış bir kere daha öptü.

Ama yine bir şey olmadı.

Kış, "Tuhaf," diyerek, şaşkınlıkla omuzlarını kaldırdı.

"Yaşasın!" diye bağırdı kuş.

Riki ve kış bakışlarını ona çevirdiler.

"Bu da ne demek?" diye sordu kış.

"Evet ya, ne demek bu?" diye sordu Riki.

"Ben... ben," diye mırıldandı kuş mahcup mahcup, "yani demek istediğim şuydu: Yaşasın, kış ilkbaharı uyandırmak için öpüyor, ama ne yazık ki işe yaramadı."

"Kulağa böyle gelmedi ama," dedi Riki.

"Hayır, kulağa böyle gelmedi gerçekten," dedi kış ve ilkbaharı üçüncü kez öptü.

Sonuçsuz.

Kış, "Anlayamıyorum," dedi ve yine pencereden dışarı bakmaya başladı.

Daha başka ne yapabileceğini düşünüyordu. Böyle bir şey daha önce hiç başına gelmemişti. Herhalde ilkbaharın bir yıldır uyuduğunu ve bu derin uykudan uyanmasının zor olduğunu bilse, durumu kavrayacaktı. Ama kış çaresizlik içindeydi. İlkbaharı atlaması olanaksızdı. Karlı manzaraya baktıkça, için için, bu kez kışın her zamankinden daha uzun sürebileceği düşüncesinden hoşlanmaya başladı.

"Bunu istemelisin," dedi Riki.

"Ne?"

Kış onlara doğru döndü.

"İlkbaharın uyanmasını bütün içtenliğinle istemelisin," diye yineledi Riki.

Kış, "Ama istiyorum zaten," derken, azıcık yalan söylediğini hissetti.

"Daha içten," dedi Riki.

"Daha fazlası olmuyor, maalesef."

Riki kuşa baktı, ama onun da bir fikri yoktu.

Riki şimdi ne yapmalıydı?

Derin derin uyuyan kadının yanına gidip, hafifçe omuzunu sarstı.

"Öhöm öhöm," diye öksürdü kuş.

Riki, "Uyanmıyor," dedi ve biraz daha sarstı.

Kuş yine, "Öhöm öhöm," diye öksürüp, "benim bir önerim var," dedi.

Riki sarsmayı bırakıp, tutuk tutuk konuşan kuşa baktı.

"Biz... yani sen... evet, sen pekâlâ... yani, bu dünyada her şeyden çok ilkbaharın gelmesini isteyen kim, hı?"

"Ben," dedi Riki.

"O halde, sen öp onu," dedi kuş.

"Ben mi?"

"Haydi öp."

Riki'nin yüzü kızardı. Şimdiye kadar, değil ilkbahar

kadar güzel bir kadını, bir kızı bile öpmemişti hiç.

"Şimdi mi?" diye sordu.

"Bir yıl daha bekle istersen," dedi kuş.

Kendisinin yerine bir başkasının ilkbaharı öpmesine hiçbir anlam veremeyen kış, "Niye bir yıl daha olsun ki?" diye sordu.

Kuş, "Eh, gelecek yıl yeniden ilkbahar oluncaya kadar," diye çabucak geçiştirip, Riki'nin baldırını hafifçe tekmeledi.

"Haydi, öpsene."

Riki eğildi. Dudaklarını büzüp, ilkbaharın dudağının ortasına bir öpücük kondurdu.

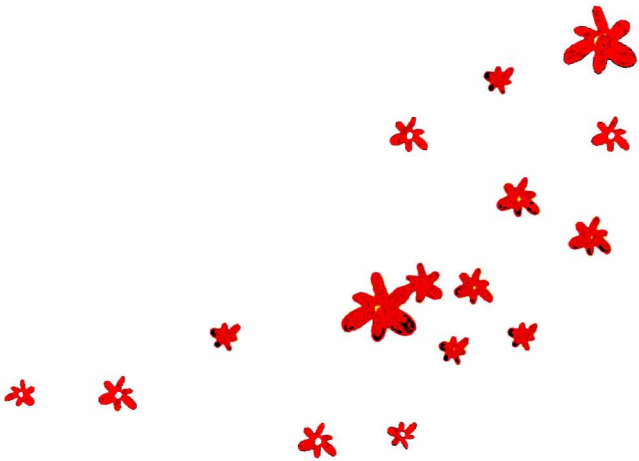
Hiçbir şey olmadı.

"Sanki o daha iyisini yapabilir de," dedi kış, küçümseyerek.

"Daha güçlü," dedi kuş.

Ve Riki dudaklarını ilkbaharın dudaklarına iyice bastırarak, bütün kalbiyle onun gözlerini açmasını diledi.

Ve ilkbahar gözlerini açtı.

sekiz

Daha ilkbahar yatağından kalkmış geriniyorken, kış da esnemeye başlayarak, kendi dairesine çıkıp azıcık şekerleme yapacağını söyledi.

Riki'ye dönüp, "Seni tanıdığıma memnun oldum," diyerek elini uzattı.

Riki, "Ben de memnun oldum," dedi kışa ve gülümseyerek kendisine bakan ilkbahara yöneldi.

Sonra kış, "Sen de suratını ekşitme," diyerek kuşun kafasını patpatladı.

Kuş, "Merak etmeyin," dedi ve yalnızca bir kuş olup, kış tarafından kafası patpatlanan birinin yapacağı gibi öne eğildi.

"Kim olduğunu da asla unutma," diye anımsattı kış.

"Ben, Soğuktan Korkmayan Tek Kuş'um," dedi ve başıyla onayladı kuş. Hayır, bunu hiç unutmayacaktı.

Kış, "İyi öyleyse, hepinize muhteşem bir ilkbahar diliyorum," diye seslenip vedalaşarak, ilkbahara bir kere bile bakmadan, daireyi terk etti. Herhalde bütün öpücüklerinin boşa gitmesinden utanmıştı. Bu kez merdivenlere yöneldi, çünkü kesin olan bir şey vardı ki, artık asansörlere hiç güvenmeyecekti.

Kuş, "Başardık," diyerek içini çekti.

Riki, sabırla kışın gitmesini beklemiş olan ilkbahara baktı. İlkbahar uyanıkken çok daha güzeldi.

İlkbahar pencereden dışarıya bakarak, "Oh, uyanık olmak ne güzel," dedi.

Manzara hâlâ buzlarla kaplı ve soğuktu. Uzaktan caddenin üstüne solgun bir güneş vuruyor, hava hiç de ısınacakmış gibi görünmüyordu.

Riki, "Uzun mu sürecek?" diye sordu ve ilkbaharın yanına geçti.

"Olur mu öyle şey, şapşal," dedi kuş. "Bu ilkbahar ve ne yapacağını gayet iyi bilir."

Ve ilkbahar ne yapacağını çok iyi biliyordu.

Gülümsedi ve otelin çevresindeki karlar eridi;

gözlerini kırpıştırdı ve bütün buzlar suya dönüşüp kırların üstünden akmaya başladı. Ardından bir kahkaha attı ve ağaçların üstündeki buzlar binlerce kristal taneciği şeklinde çatladı. Dallardan fışkıran yeşil filizler, havada kokulu bir rüya ortamı yarattı.

Riki daha gözünü bile kırpmadan her şey olup bitivermişti. Birden tepede birkaç kuş belirdi; derken, pır pır kanat çırpan sürüler gökyüzünü yardı. Cıvıltıları her taraftan duyuluyordu. Ve Riki ilkbaharın, derin dondurucudaki Zarminski'yi ılık nefesiyle nasıl ele geçirip coşturduğunu gördü.

"Gel," dedi kuş, Riki'nin pantolonunu çekiştirerek, "en iyisi biz gidelim, ilkbaharın yapacak bir sürü işi var."

Riki kalmak istiyordu, ama kuşun haklı olduğunu da anladı. Birkaç saat boyunca ilkbaharın Riki'yle sohbet edecek zamanı olmayacağı belliydi.

Bunun üzerine Riki ve kuş, güzel kadınla vedalaştılar. Riki, ilkbaharı uyandırdığı için alnına asla unutmayacağı bir teşekkür öpücüğü aldı. Değil on, değil yirmi, yüz yaşına bile gelse, bu öpücüğü hiç unutmayacaktı.

Soğuktan Korkmayan Tek Kuş'tan ayrılmak hızlı ve

acısız oldu. Riki'yle ikisi otelden çıkıp, buzları çözülen Zarminski'nin içinden cadde boyunca yürüdüler ve tren istasyonunda birbirlerinden ayrıldılar.

"Önce ödeme," dedi kuş, "sonra gidebilirsin."

Riki pantolonunun cebinden iki lira kırk kuruşu çıkarıp, kuşun konfeti kutusunun içine koydu.

"Yardımın için çok teşekkürler," dedi Riki. "Sen olmasan, kışı asla bulamazdım."

"Ya ya, dalganı geç bakalım," dedi kuş. "Senin gibileri iyi tanırım. Önce bilmiş haller takınır, sonra da adamın poposuna bir tekme atar, önünüze çıkan ilk güzele tutulur, hem de onu öpme şansını bulursunuz. Bana maval okuma, senin gibilerden denizde kum gibi, her yerde var, ama kimin umurunda? Her ne olursa olsun, ben şimdi güney kutbuna gitmenin yolunu bulmalıyım. Çok şaşacaklar beni görünce, yaşasın, çok şaşacaklar."

Kuş, Riki'nin tek kelime bile etmesini beklemeden arkasını döndü ve buzları çözülmekte olan kırlara doğru, güney kutbu yönünde, badi badi yürümeye başladı. Sırtındaki altın kanatlar gerçekmişçesine titreştikçe, Riki'ye sanki her an yerden havalanıp ufukta kayboluverecekmiş gibi geldi. Arkasından seslenip, vedalaşmak üzere bir iki şey söylemek istediyse de, aklına bir şey gelmedi. Ancak, kuşun başının üstünden bir konfeti bulutu havalanınca, Riki birden bağırdı:

"Hurra!"

Ne var ki, Soğuktan Korkmayan Tek Kuş dönüp bakmadı. Herhalde güney kutbuna gitmek için acelesi vardı ya da Riki'yi hiç duymamıştı. Duyduysa bile, umurunda değildi.

SOĞUKTAN KORKMAYAN TEK KUŞ

Çağdaş edebiyatın en özgün genç yazarlarından sayılan **Zoran Drvenkar**, çocuklar için yazdığı bu epik masalda zengin imgelerle yüklü bir dünya betimliyor. Acı soğuğun hüküm sürdüğü bu dünyada, bir çocuğun kış mevsimiyle yüzleşmesini anlatan kitap, gerçek bir edebiyat klasiği.

O yıl kış hiç bitmemiş, ilkbahar, yaz, hatta sonbahar hiç gelmemiştir. Sonunda sabrı tükenen Riki, kışla konuşup, onu gitmesi için ikna etmeye karar verir ve kışı bulup konuşmak üzere dünyanın en soğuk kentine gider. Buradaki tek canlı, soğuğa aldırmayan tuhaf bir kuştur. Riki, kışı bulmak için girdiği Dört Mevsim Oteli'nde, önce bu kurnaz Kuş'un oyunlarının üstesinden gelmek zorundadır...

2002 Kuzey Ren-Vestfalya Çocuk Kitabı Ödülü (Almanya)

Ernst Reuter Girişimi
Ernst Reuter Initiative
adımlar
schritte

2018

ISBN 978-9944-717-55-7
9 789944 717557

günışığı kitaplığı